

Sygnatura akt IX Cupr 563/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 14-11-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Sudnik-Hryniewicz

Protokolant: Agnieszka Senkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14-11-2014 r. we W.

sprawy z powództwa(...) w G.

przeciwko A. T.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygnatura akt IX Cupr 563/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego A. T. kwoty 4.796,37 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 40% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 1.391,46 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3.404,91 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając roszczenie strona powodowa wskazała, że w dniu 7 września 2005 r. udzieliła Z. T. pożyczki w kwocie 5.000 zł, którą zobowiązał się spłacać w miesięcznych ratach. W związku z brakiem terminowej spłaty pożyczki strona powodowa była uprawniona do naliczania umownych odsetek karnych w wysokości 40% w stosunku rocznym. W okresie ustalania odsetek umownych nie obowiązywały jeszcze przepisy dotyczące odsetek maksymalnych. W dniu 27 lutego 2008 r. pożyczkobiorca zmarł, nie regulując należności wynikającej z zawartej ze stroną powodową umowy pożyczki. Strona powodowa wskazała, że zgodnie z treścią § 29 regulaminu udzielania kredytów i pożyczek w (...) im. (...) oraz art. 25 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze roszczenie o zwrot pożyczki stało się wymagalne z dniem śmierci pożyczkobiorcy. Wobec udzielonej przez tut. Sąd informacji postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym nie było prowadzone. Zatem pozwany A. T. – syn zmarłego pożyczkobiorcy – wobec tego, że wszedł w ogół praw i obowiązków majątkowych spadkodawcy, stał się dłużnikiem strony powodowej w zakresie niespłaconej pożyczki. Strona powodowa skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty, które pozostało bezskuteczne. Strona powodowa wyjaśniła, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 1.391,46 zł stanowiąca niespłacony kapitał pożyczki oraz kwota 3.404,91 zł stanowiąca sumę naliczonych odsetek skapitalizowanych na dzień złożenia pozwu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na rozprawie, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani nie składał wyjaśnień ustnie lub pisemnie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2005 r. strona powodowa zawarła ze Z. T. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 5.000 zł na okres od dnia 7 września 2005 r. do dnia 30 sierpnia 2008 r. Zgodnie z treścią pkt 17 umowy w przypadku nieterminowej spłaty

pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego kapitału pobierane są odsetki dla pożyczek przeterminowanych wynoszące na dzień zawarcia umowy 40% w skali roku.

Dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 7 września 2005 r., k. 13-14

Pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej zostały oddalone z uwagi na to, że nie zaproponowała ona dowodu na zasadniczą okoliczność, którą powołuje w swoich twierdzeniach i z której wywodzi istnienie legitymacji biernej pozwanego, a mianowicie na okoliczność zgonu Z. T..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – § 1. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa – § 2.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały w/w przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Jednocześnie jednak, w ocenie Sądu, nie wystąpiły przesłanki pozytywne z art. 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiada art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Sąd w niniejszej sprawie dopuścił dowód jedynie z umowy pożyczki nr (...) z dnia 7 września 2005 r. zawartej pomiędzy stroną powodową a Z. T..

Wskazać należy, że strona powodowa swoje roszczenie oparła na twierdzeniu, że wskutek śmierci dotychczasowego pożyczkobiorcy obowiązek zwrotu kwoty pożyczki i związanych z nią należności ubocznych w drodze sukcesji uniwersalnej przeszedł na pozwanego- syna Z. A. T.. W tej dacie też zgodnie z jej twierdzeniami ustąpiło jego członkostwo w spółdzielni oraz roszczenie o zwrot pożyczki stało się wymagalne.

Strona powodowa jednakże poza swoimi twierdzeniami nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność zgonu pożyczkobiorcy, a więc nie wykazała istnienia po stronie pozwanego legitymacji biernej. Z tego też względu prowadzenie dalszego postępowania dowodowego stało się bezprzedmiotowe, a w konsekwencji pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej zostały oddalone.

Wskazać należy, za treścią przepisu art. 4 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego, że akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych, a ich niezgodność z prawdą może być udowodniona jedynie w postępowaniu sądowym. Zatem strona powodowa, reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, winna była w pierwszej kolejności przedłożyć celem wykazania śmierci Z. T. odpis aktu jego zgonu, czego jednak nie uczyniła. Nie zgłosiła też żadnych wniosków dowodowych prowadzących do jego uzyskania.

Dowodem na okoliczność śmierci pożyczkodawcy nie może być informacja o tym, że postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku nie toczyło się (nadmienić należy, że Sąd udzielając jej nie bada czy w istocie osoba, której zapytanie dotyczy zmarła), czy też postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia M. K. wydane w sprawie o sygn. KM 7889/11, którym umorzono postępowanie egzekucyjne wobec śmierci dłużnika, ani nawet informacja Urzędu Miejskiego W., w której wzmiankuje się o zgodzie Z. T.. O ile pierwszy i ostatni z dokumentów może stanowić dowód jedynie na okoliczność udzielonej informacji, o tyle w/w postanowienie może stanowić dowód jedynie na okoliczność prowadzenia postępowania egzekucyjnego wobec Z. T., sposobu oraz przyczyny jego zakończenia. Nie wykazują one natomiast, że pożyczkodawca zmarł i w jakiej dacie.

Na marginesie należy dodać, że zgodnie z art. 194 § 1 k.p.c., jeżeli okaże się, że powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną, sąd na wniosek powoda lub pozwanego wezwie tę osobę do wzięcia udziału w sprawie. W niniejszej sprawie strony nie złożyły takiego wniosku, a Sąd nie jest uprawniony do wskazywania podmiotu posiadającego legitymację bierną z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku.